

JURAJ ČERVENÁK
ZLATO
ARKONY
KNIHA PRVNÍ

ČERNÝ ROGAN

BROKILON

Juraj Červenák

ČIERNY ROGAN: ZLATO ARKONY 1

Copyright © 2012 by Juraj Červenák

„Krvavá voľba“ © 2012 by Rastislav Weber

Translation © 2012 by Robert Pilch

Cover, Maps & Illustrations © 2012 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – BROKILO

ISBN 978-80-7456-119-1

ISBN 978-80-7456-121-4 (PDF)

ISBN 978-80-7456-122-1 (PDF pro te ky)

Juraj Červenák

ČERNÝ ROGAN

Zlato Arkony

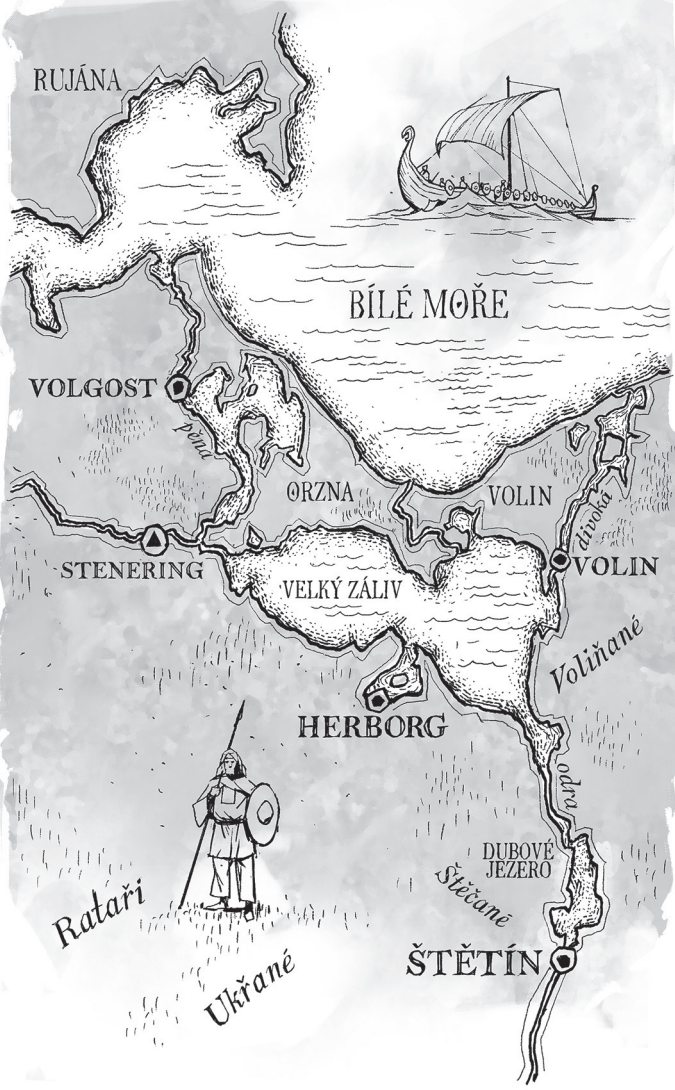
kniha první

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2012

RUJÁNA

BÍLÉ MOŘE

VOLGOST

pěna

ORZNA

VOLIN

STENERING

VELKÝ ZÁLIV

VOLIN

divolá

HERBORG

Voliňané

DUBOVÉ
JEZERO

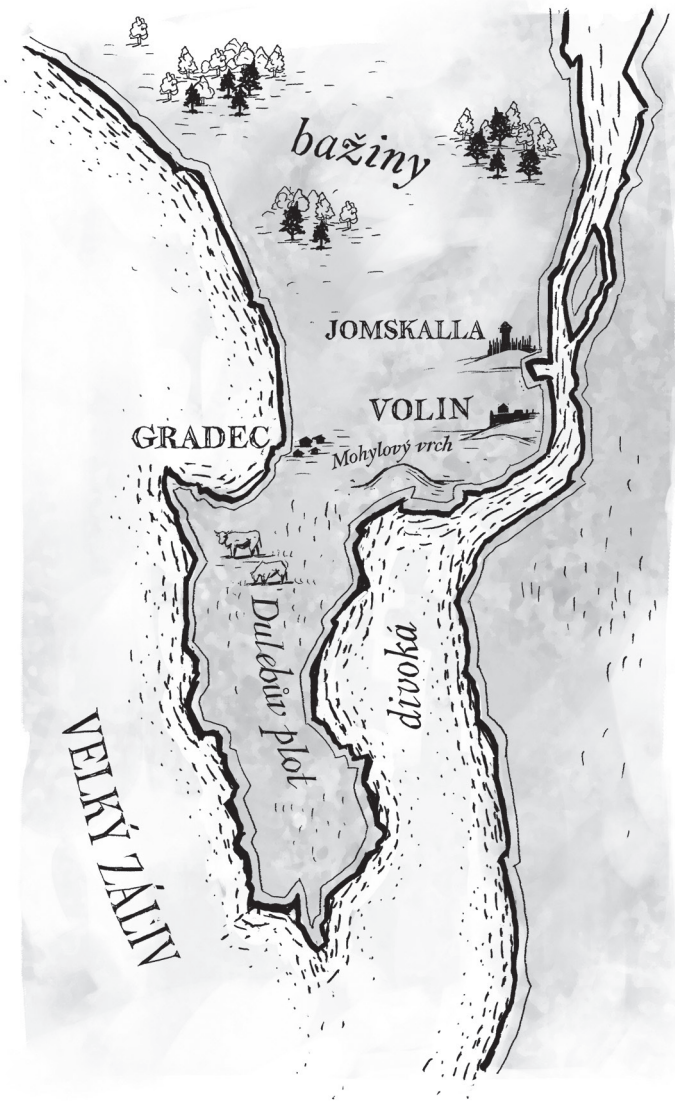
Štěčané

ŠTĚTÍN

Bataři

Ukřané

rospo

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobjice

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan nelítostný

Conan a svatyně démonů

Conan a dvanáct bran pekla

Cyklus Černý Rogan

Zlato Arkony 1

Zlato Arkony 2 *

Cyklus Kapitán Báthory

Strážcové Varadínu

Brána Irkally

Ďáblova pevnost

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata

Kámen a krev (sbírka povídek)

Chřestýš Callahan *

* připravujeme

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.brokilon.cz>

PŘEDMLUVA

Návrat černokněžníka

Příběhy o slovanském čaroději Roganovi a jeho vlčím společníkovi Goryvladovi jsem začal psát v roce 1998. První povídky vyšly ve sci-fi/fantasy časopisu *Fantázia*, později v *Pevnosti* a *Ikarii*, jejich překlady se objevily v polské *Nowé Fantastyce* i americkém *Weird Tales* a v několika antologiích. Povídkám, které později vyšly souhrnně ve sbírce *Válka s běsy*, chronologicky předcházela románová trilogie *Vládce vlků*, *Radhostův meč* a *Krvavý oheň*.

Už po dopování cyklu *Černokněžník* mi bylo jasné, že Rogan a Goryvlad neřekli poslední slovo. Trilogie popisovala jejich setkání a cestu k moci nad Krvavým ohněm ve svatyni na Kančí hoře. Ukončil ji vlastně Roganův „nástup do funkce černokněžníka“. Jeho další působení sice mapovaly povídky ve *Válce s běsy* (a v antologiích *Kámen a krev* a *Čas hrdinů*), ale byly to jen jakési

útržky dobrodružství, jen náznaky toho, co by Rogan a Goryvlad mohli ještě zažít.

V letech po prvním vydání *Černokněžníka* jsem se věnoval jiným hrdinům a cyklům, ale stín těch dvou jsem pořád cítil za zády, čtenáři se na ně neustále ptali a ve mně dozrávalo odhodlání napsat o nich další knihy. Příběhy, v nichž bych jejich osudy rozprostřel do výrazně epičtějších rozměrů. Na počátku 9. století bylo ve slovanských (a přilehlých) zemích rušno, a tak jsem si usmyslil, že se Rogan a Goryvlad zúčastní všech zásadních dějinných událostí toho období. Velké tažení Franků proti českým kmenům, válka Bulharů s Byzancí, první konflikty Moravy a Nitry... Jaké by to bylo, kdyby Rogan a Goryvlad přiložili ruku k dílu?

Vhodný čas pro jejich návrat nastal po vydání nové, přepracované verze *Černokněžníka*. Cyklus *Černý Rogan* tak ve slovenštině, ale i v upraveném českém a polském překladu, plynule naváže na původní části. Zpočátku jsem plánoval trilogii, ale nakonec bude mít série volnější strukturu, půjde o několik samostatných příběhů, z nichž některé (tak jako *Zlato Arkony*) vyjdou ve dvou dílech.

Zlato Arkony je příběh, který měl původně sloužit jen jako úvod k úplně jinému dobrodružství, konkrétně ke zmíněné válce českých kmenů s Franckou říší. Jenže z kapitoly se stala novela a ta rychle „vykypěla z hrnce“ a nabrala rozměry románu. A krátce poté, co jsem začal psát, jsem si uvědomil, že ten příběh je příliš epický a nakonec vyjde ve dvou dílech.

Samozřejmě, že za ta léta se změnil nejen styl mého psaní a komponování příběhů, ale jiní jsou i Rogan s Goryvladem. V období mezi původním *Černokněžníkem* a *Černým Roganem* jsem napsal několik knižních cyklů (*Bohatýr*, *Bivoj*, *Dobrodružství kapitána Báthoryho*), v nichž jsem se od čisté fantasy více přiklonil k historickému románu. Proto je i *Zlato Arkony* mnohem „historičtější“ než starší Roganovy příběhy. Jistě, nechybí kouzla, bohové

a démoni, také příběh a postavy jsou úplně vymyšlené, ale prostředí je v rámci možností maximálně realistické.

Znalci raného středověku a slovanské historie budou přirozeně namítat, že jsem si mnohé dějové prvky přizpůsobil a posunul v čase. Svatyně na Arkoně v době tohoto příběhu ještě neměla takovou důležitost a Volin (legendární Vineta, neboli Jomsburg) získal podobu popisovanou na následujících stránkách až o dobrých sto padesát let později. Mým záměrem ale bylo pestře a vydatně představit prostředí polabských Slovanů. Většina toho, co dnes o starých Slovanech víme, totiž pochází ze záznamů dobových kronikářů právě o polabských a pobaltských kmenech. Jména bohů, popisy sídlišť a kultovních míst, zvyky, obřady, válečná tažení a tak dále. Byla by škoda, kdyby se Rogan a Goryvlad pohybovali jen v přesně historicky vymezeném časoprostoru. Vždyť pohanská kultura kvetla na březích Odry a Labe až do dvanáctého století, tedy ještě dobrých tři sta let poté, co například Velká Morava oficiálně přijala křesťanství a slovanskou kulturu v ní téměř zadusily cizí vlivy.

Zlato Arkony není historický román. Je to historická fantasy. Zachází proto s některými údaji volně a snaží se do jednoho příběhu koncentrovat většinu toho, co jsem si o pobaltských Slovanech nastudoval. Černokněžníkovi čtenáři jsou pozorní a často se jedná o lidi, kteří o „slovanských záležitostech“ vědí víc než já. Předpokládám tedy diskuse typu „tento archeologický nález, na který je v románu odkaz, pochází až z jedenáctého století, a ty ho dáváš do období krátce po roce osm set“. Na tyhle debaty se už předem těším, ale zároveň musím dopředu upozornit, že tyto „odchylky“ nejsou způsobené neznalostí, ale snahou vytěžit z daného prostředí maximum pro příběh.

Dnes už píšu jinak než v dobách práce na prvních černokněžnickových dobrodružstvích. Více se věnuji prokreslení postav a spleť složitějších dějových linií. Na *Zlatě Arkony* je to doufám poznat, má o něco propracovanější příběh než předchozí

části. Také Rogan a Goryvlad se změnili. Už to nejsou jen populní lovci démonů. Pokusil jsem se je posunout dál, do drsnější polohy, a nakouzl jsem i téma „zkorumpování moci“. Rogan se tak z původního „slovanského Geralta“ posouvá k zákulisnímu manipulátorovi Merlinovi. Bude to s ním ještě složité.

Ale navzdory všemu výše uvedenému pokračuje cyklus *Černý Rogan* v tradici oddechové četby. Nemá v úmyslu dávat lekce z dějepisu a archeologie a ohromovat složitými dějovými strukturami. Je to pořád především jednohubka, která má pobavit, poskytnout zážitek ze čtení jedním dechem a přitom přenést čtenáře do dob našich dávných předků. Bez příkrášlování, ale přesto s nádechem tradiční dobrodružné romantiky.

Ať je vám v Roganově a Goryvladově společnosti i nadále příjemně.

Ďuro Červenák,
3. září 2012,
Banská Štiavnica

KAPITOLA PRVNÍ

Jarovítův štít

Rohy zazněly nad Volgostem právě ve chvíli, kdy se Vlada přitiskla lůnem k Bratimírovu stehnu a jemným otíráním se ho snažila probudit a přimět k trošce vášně, než se venku rozední.

Huuuuuuuum!

Bratimír okamžitě otevřel oči, odstrčil Vladu, strhl ze sebe houně prohřáté nahými těly, vyskočil z lůžka a naboso přeběhl ke dveřím. Závoru v tom chvatu téměř ulomil. Přísvit časného rána vroubil urostlou postavu na prahu.

Vladu prudká reakce knížete nezaskočila. Přestože nalezla útočiště ve Volgostu teprve nedávno, už poznala zvuk místního rohu, který z roubené strážní věže nad průlivem ohlašoval blížící se lodě.

A tohle *nebyl* roh Volgostu.

Huuuuuum!

To svůj příchod oznamovali cizinci. Drze, panovačně, výhruzně.

„Vrátili se,“ obrátil Bratimír pohled k Vladě.

Jako by ji hodili do ledové vody.

„Tak brzy?“ Pleskla chodidly o borovicovou podlahu, popadla halenu a vstala. Vlasy se jí ve zlatavé bystřině rozlily po ramenou, nadrech a zádech. „Neměli se vrátit až po dožínkách?“

Bratimír zachmuřeně přikývl a začal sbírat ošacení, rozházené kolem lůžka.

„Možná jen projíždějí,“ přetáhl si přes hlavu suknicí. „Na cestě za novou kořistí.“

„Kam by táhli? Štětín už zlomili a na Volin si netroufnou.“

„Co když našli odvahu?“

Vlada pomohla knížeti navléct pancíř z kůže pobité železnými destičkami. K boku si připnul meč, za opasek zastrčil bradatici, před rameno pověsil kruhový štít, pod paží sevřel přilbici a do ruky vzal kopí.

„Jarovíte,“ vydechl, když před ním Vlada otevřela dveře, „víš, že nemám zbabělé srdce. Nejednou jsem k tvým nohám položil válečné trofeje, napojil tě býčí i lidskou krví. Ale pokud můžeš, nech dnes mé železo suché.“

Sklonil hlavu pod nízkým překladem a vyšel ze srubu. Vlada ho následovala. Kéž by o svém srdci mohla tvrdit něco podobného.

Lodě naháněly strach. A nejen kvůli černým plachtám a obrovským zubatým lebkám nasazeným na čelenech. Byly skoro dvakrát větší než veslice kmenů v ústí Odry – každá vezla sedmdesát až sto mužů. Navíc vypadaly, jako by se po zamlžených půlnočních mořích plavily už od časů obrů – jejich trupy dávno zčernaly a ztvrdly tak, že obšívka připomínala železné nebo kamenné šupiny.

Skutečné dračí lodě.

Huuuuuuuuuum!

Vlada se ze zápraží knížecího dvorce dívala, jak první loď míří k prostému dřevěnému molu. Vzpomněla si na den, kdy černé veslice poprvé vpluly do srdce Rujány. Tehdy jich byl tucet, dnes jen tři. Tentokrát však věděla, kdo se z nich vylodí a čeho je schopný. Otrásla se, jako by kolem ní projela jízda duchů.

„U Peruničovy páté hlavy!“

Hlas dávno ochraptěl povely, válečnými pokřiky, divokými písňemi a potoky piva a medoviny. Stále z něj však sršela autorita, takže zmatenou vřavu na nádvoří rozetnul jako širočina ztrouchnivělý špalek.

„Co tu děláš, paní?“

Vlada se ohlédla. Pregval kulhal, protože mu v mládí úder dánské sekery rozdrtil stehenní kost. Pravé rameno měl výš než levé, neboť mu pravou lopatku roztrástil obodritský šíp. Na levé ruce mu scházel ukazováček a kus prostředníčku – památka na čepel franckého meče. Šedivý porost ve tváři protínala ošklivá, zduřelá jizva, která jen zázrakem nepoškodila oko. To způsobil nůž jeho první ženy. Zešílela žárlivostí, když si Pregval z nájezdu na Stargard přivedl mladou vagrijskou otrokyni.

Ale přestože mrzák, právě Pregval zachránil Vladu před zrádci i požárem, který pohltil polovinu Rugardu. On dopravil dívku z Rujány na pevninu a do bezpečí.

Zdánlivého, jak právě vyšlo najevo.

„Nevystavuj se tady!“ popadl ji za loket. „Jestli tě zahlédnou, běda nám!“

„A všem ve Volgostu,“ dodal temně Bratimír, k němuž se už sbíhala knížecí družina. Muži si spěšně zapínali opasky, utahovali šněrování, nasazovali přilbice. Do luků napínali tětivy. Bušení, řinčení a dupání se neslo k opevnění, které oddělovalo dvorec od široce roztroušeného osídlení na břehu Pěny. V podhradí, jak jinak, vládla panika a shon. Už první zahřmění rohů vyhnalo lidi

z obydlí. Jakmile spatřili černé lodě, rozběhli se k hradbám na úbočí nebo k nejbližšímu lesu.

„Ukryj se ve svatyni, Vlado,“ přikázal Bratimír. „Neukazuj se, dokud ty černé obludy neodrazí od břehu, i kdyby to mělo trvat celé dny.“

„Jsem cizinka, nemůžu vstoupit na posvátnou...“

„Můžeš. Musíš. Vzkaž žrecovi, že je to můj rozkaz. Zaplatím Jarovítovi vlastní krví, pokud tě ochrání a ukryje.“

Vrhla ještě jeden pohled přes val a palisádu. Molo se už hemžilo ozbrojenci z první lodě. Zbylé veslice zabořily kýly do příbřežního šterku a muži přeskakovali přes obruby na mělčinu.

Muži. Kéž by.

Otočila se k Bratimírovi, rychle mu ovinula ruce kolem krku a vtiskla polibek na ústa lemovaná strništěm. Ano, původně se mu vetřela do přízně z čiré vypočítavosti, omámila ho vůní svého lůna a obratností na lůžku. Věděla, že jen s ošáleným rozumem ji přijme a vystaví tak Volgost případné nevoli jejích pronásledovatelů. Ale ani on nebyl bláhový – dobře věděl, proč s ním tak ochotně zalezla pod houně. Později ji chtěl poslat pryč, možná ji použít místo tributu... ale najednou se od sebe nedokázali odtrhnout a všechny postranní úmysly se vypařily v žáru milování.

„Utíkej,“ pohlédl jí do očí. „Nedovolím, aby se k tobě přiblížili.“

„Pojďme, paní,“ zavrčel Pregval a znovu ji vzal za rameno. Vyklouzla pohledem z Bratimírových očí, otočila se a v doprovodu sedmi Ránů, posledních bojovníků z otcovy družiny, vykročila vzhůru úbočím.

Na návrší stála ve stínu starých dubů Jarovítova svatyně. Uctívali jej i na Rujáně, ale tam byl dosud duchem plodnosti a deště, jenž pokrýval louky trávou a lesy listím. Zdejší lid ho povýšil na hlavní božstvo a dal mu kopí, štít a bílého oře, symboly válečníka.

Vlada se v duchu modlila, aby volgostský Jarovít nebyl příliš hrdý a přijal ji pod svou ochranu.

Huuuuuuuuuum!

Tentokrát zaryčely rohy Volgostu. Válečníci vybíhali po travnatém valu, proudili po ochozech, stavěli se ke střelnám v mezerách kolové hradby, šplhali po žebřících na věže.

„Zavřete bránu!“ zakřičel jeden z Bratimírových pobočníků.

„Ne!“ štěkl mladý vládce. „Ať nás z ničeho nepodezírají. Pokud ukážeme strach, vycítí, že něco skrýváme.“

Pobočník vyvalil oči. „Kníže, vystavujeme se tím...“

„Musíme si zachovat chladnou hlavu. Jinak nám ji zchladí železem.“

„Odrazíme je. Není jich tolik jako minule...“

„Ale pořád příliš mnoho. Nedáme jim záminku k útoku. Protože pokud dojde k bitvě, Jarovít nám pomáhej.“ Bratimír se nadechl a klepl okovanou patkou kopí do trámu pod nohama. „Připravte se, bratři! Zbraně do střehu, oči na stopkách! Ale pamatujte – bez mého pokynu nikdo nepustí tětivu, neřekne slovo ani se ošklivě nepodívá!“

Hemžení na hradbách ustalo, vřava ztichla. Podhradí se mezitím úplně vyldnilo. Bránou právě proklouzli poslední uprchlíci.

„Tucet mužů se mnou!“ prikázal Bratimír a vešel do stínu průjezdu. Nejstatečnější bojovníci ho následovali. Pohledy, v nichž se mísila nevraživost s obavami, napůl skryli za kovanými obrubami štítů. Pěsti svíraly rukojeti a jílce jako v poslední křeči.

Zvenčí byl hradištní val zpevněný kamennou plentou, z níž trčely zašpičaté kůly. Bratimír se zastavil pár kroků před bodci – tak, aby cizince přinutil dojt na dostřel luků. Posádky černých veslic se nezdržovaly slíděním v podhradí. Stoupaly širokou, štípmi dlážděnou ulicí přímo k hradišti.

Kníže mimoděk zkrivil ústa. Dračí lodě obvykle přivázely

Vikingy ze západu nebo Varjagy ze severu. Jenže černá plavidla neměla obvyklou posádku.

V čele kráčel vojevůdce se svou družinou – sebejistí, nadutí, opovrhující všemi kolem. Sami sebe nazývali *aelfové* – bílí, zjevně kvůli bezkrevné pokožce a plavým, téměř bílým vlasům. Byli vysocí a šlachovití, s úzkými dravčími tvářemi a žlutozelenýma očima se svíslými zřítelnicemi. Každý z nich nesl nezvykle dlouhý luk, sahající až k bradě. Jejich meče měly jen jedno ostří a mírně zakřivenou čepel. Sekery nepoužívali vůbec, natož štíty, protože jim bránily v mrštných, kočících pohybech, díky nimž se přímo zázračně vyhýbali nepřátelským zbraním. Pár z nich mělo kroužkový pancíř a někteří špičaté přilbice s chocholy. Většina však zbrojí pohrdala, včetně aelfa v čele průvodu.

Měl dva meče, delší u pasu, kratší na zádech, rukojeť vyčnívající nad levým ramenem. Vpravo čouhaly bělostné letky šípů. V levačce svíral skvostný tisový luk, vykládaný rohovinou a stříbrem.

Bratimír tu zbraň neviděl poprvé. Olízl si suché rty.

„Vítejte!“ zvolal. „Nečekali jsme vás tak brzy.“

Vůdce se zastavil a pozvedl zařatou pěst. Světlovlasí lukostřelci se těsně za ním rozestoupili do šiku. Za ním se rozlila hučící tmavá masa.

Aelfští páni je nazývali slovem *dweg*. Prý to znamenalo *zkáza*. Dwergové veslovali a dělali tu nejspínavější práci. Podsadití, přihrbení, s krátkýma, křivýma nohama a dlouhými, svalnatými prackami, se širokými obličejí a snědou kůží, o níž už obránci Volgostu věděli, že je těžké prostřelit ji šípem, a dokonce i rozseknout sekerou. Oblečené měli houně, kožešiny a nahrubo sešněrované kůže, kabátce pobité železnými a bronzovými nýty, bodci naježené nátepníky a přilby zdobené rohy a kančímí kly. Jejich výzbroj tvořily sekery, kladiva, palcáty a těžké oštěpy se zpětnými háky na hrotech.

Šeptalo se o nich, že mají slabost pro lidské maso a že mnoho

zajatců z Volgostu a dalších příbřežních osad skončilo na jejich rožních.

Bratimír tomu věřil. Viděl ty rožně na vlastní oči.

Vůdce sklonil ruku a přešel blíž ke knížeti. Dával najevo, že se střelců za palisádami nebojí.

„Pamatuješ si mě?“ ohrnul rty a odhalil ostré špičáky.

Samozřejmě že si ho pamatoval. Šíp z toho nádherného luku proklál srdce Bratimírova mladšího bratra. Ne že by se měli kdovíjak v lásce, odjakživa spolu soupeřili o následnictví... ale byli jedné krve a tu krev prolila ruka cizince.

„Skyndil,“ přikývl vládce Volgostu. „Pobočník mocného Ormskalda. Anebo se něco změnilo? Postoupil jsi na vyšší pozici?“

„Ne. Ormskald stále neochvějně vládne. Prohlásil se králem Rujány.“

„Konečně mu patří celá? Dobyl Arkonu?“

Skyndil škulbl koutkem úst. „To kryší hnízdo pořád odolává. Ale moc tamějších vědmáků slábně. Zanedlouho bude svatyně naše. Modly svrhne z útesů.“

Knížeti se ulevilo. Svetovitův chrám vzdoroval. Dobré znamení.

„Co vás sem přivádí?“ zeptal se. „Ormskald slíbil, že první daň si vybere až na podzim. Teď nic nemáme. Zbytky zimních zásob jsme vymetli a léto sotva začalo, úroda bude až...“

„Nepřipluli jsme kvůli dani.“

„Takže putujete za další kořistí ve vnitrozemí? Žádáte bojovníky?“

„Dobře víš, pro co jsme přišli,“ utál ho Skyndil. Zelenkavé oči upřeně hleděly knížeti do tváře, jako by do ní chtěly vyřezat nové vrásky – což se očividně dařilo. „Nebo lépe řečeno, pro *kobo*.“

Bratimír zaváhal jen na okamžik. „Nemám ponětí...“

„Nelži, pse,“ zavrčel Skyndil výhruzně.

Volgostští družiníci se přikrčili za štíty a pevněji sevřeli zbraně. Masa pod hradištěm se zavlnila, zahučela, zalomozila zbraněmi.

Bratimír nehnul brvou, jen rysy mu ztvrdly a pobledly. Kopí stále opíral patkou o zem, hrot zvednutý k obloze.

„Kde je?“ zeptal se Skyndil. „Když nám ji vydáš, nikomu jinému neublížíme. Možná vůbec nevstoupíme do hradiště. Přenocujeme na břehu a ráno odplujeme.“

Bratimír stál bez pohybu. Po chvíli se naklonil dopředu, jako by aelfovi dobře nerozuměl. „I kdybych věděl, o čem mluvíš, tvým hadím slibům bych nevěřil.“

Skyndil přimhouřil oči. „Zbytečně zatloukáš. Víme, že jsi Vladu ukryl. Máme prohledat hradiště?“

„Vladu? Pátráte po dceři rujánského knížete? Slyšel jsem, že uprchla z ostrova...“

„Najdeme ji. Proslídíme každý kout včetně tvých komnat a té boudy na kopci.“

„Do Jarovítovy svatyně cizinec vstoupit nesmí. Postihl by ho hněv bohů.“

„Na vaše bohy,“ vycenil bělovlasý zuby, „zvysoka seru.“

Rozhostilo se ticho. Bratimír rozvážně pokýval hlavou, o krok ustoupil, zvedl štít a sklonil hrot kopí proti aelfovi.

Skyndil se zašklebil ještě hnusněji. „Vážně? Obětuješ soukmenovce kvůli jedné ránské čubce? Proliješ potoky krve jen proto, že ti vyprazdňuje koule šikovněji než ženy z Volgostu?“

Bratimír se mírně rozkročil a zaujal bojový postoj. Muži před bránou následovali jeho příkladu. Na hradbách zavržaly napínané luky.

„Takže je to tak,“ přikývl Skyndil. „Šoustáš s ní. Prohnaná cou-ra. Říkal jsem Ormskaldovi: *Dolgoživovu hlavu jsme nabodli na oštěp, co je ti po dceři?* Jenže on ji stejně nařídil přivést. Prý aby neroztáhla nohy před nějakým smradlavým pobřežním vládcem a nepřenesla na něj nárok na rujánský stolec. Měl pravdu, jako vždycky. Je třeba zadusit to v zárodku...“

„Do nich!“ zařval Bratimír, až sebou překvapeně trhli i jeho muži.

Zároveň švihl rukou, nadhodil si kopí nad rameno a popadl je malíčkem k hrotu a palcem k patce. Narovnal se, poskočil a vši silou hodil.

Na takovou vzdálenost by zasáhl i muší srdce.

A přece minul.

Přestože navenek připomínali lidi, ve skutečnosti nemohli být cizější. Pocházeli z jiného světa a času. Možná zavržení dávní bohové, kteří bez síly vyznavačů upadli a změnili se v demony. Pyšná prastará vědomí uvězněná v tělech z masa a kostí.

Prý připluli ze severu, ze skrytého království, které našel jen ten, kdo se odvážil do zakleté mlhy. Zbytky hrdé rasy, již už neměl kdo krvavě obětovat, a tak si brala krev sama.

Po vznešených předcích zdělili bílí cosi čarodějného. Čas jako by jim plynul pomaleji, takže se v boji pohybovali mnohem rychleji než obyčejní smrtelníci. Bylo v tom něco hadího, možná hmyzího... běsího. Někteří o nich tvrdili, že umí číst myšlenky. Vytuší, co chystá jejich protivník, a vyrazí do protiútku ještě dřív, než on uskuteční svůj úmysl. Předběhnou tok událostí.

Proto nepotřebovali pancíře a štíty. Byli rychlejší než šípy, natož bodné nebo sečné zbraně v rukou zoufale pomalých smrtelníků.

Bratimír to věděl. Přesto to zkusil. Předpokládal, že těch pár kroků, které ho od Skyndila dělí, bude stačit k zasazení smrtelného úderu.

Spletl se.

V okamžiku, když hrot hozeného kopí doletěl ke Skyndilově

hrudi, plavovlasý vojevůdce už tam prostě nestál. Bratimír ho spatřil o půl sáhu vedle, ještě příkrčeného ve skoku, s rozevlátými vlasy a pravačkou nad ramenem, tenké prsty sahající po šípu.

Kopí těsně minulo i aelfa za Skyndilem a zabořilo se pod bradu prvního dwerga. Ti byli ve srovnání se svými pány směšně těžkopádní. Ohava se s prasečím zachrochtáním svalil na záda.

Bratimír se zmateně zapotácel a vztekle mrkl na Skyndila. Šíp se jako lusknutím prstů přesunul z toulce k tětivě. Bratimír pohlédl podél násadky do zeleného oka.

Luk vymrštil střelu.

Vládce Volgostu trhl štítem. Hrot šípu škrkl do kování obruby. Vychýlená střela po ní sklouzla, škrábla knížete do ucha a zabodla se pod nohy jeho družiníků.

„Čubčí synu!“ zaklel Bratimír a sáhl po meči.

Na hradbách zadrncely tětivy. Nevítané hosty zasypalo zkáznosné krupobití, mnoho zkázy ale nepřineslo – z aelfů klesli tři nebo čtyři, a i ti pouze zranění. Tmavé houfy za nimi bolestně zasténaly, avšak nebylo jich, jen se podrážděně zavlnily a vzkypěly.

Vzápětí vzlétl druhý smrtící roj, tentokrát z úbočí k hradbám. Střely jako by měly vlastní rozum – téměř každá našla mezeru v palisádě nebo tvář vyhlížející nad hroty kůlů. Nad ochozy se rozlehl řev a dunění padajících těl.

„Jarovíííte!“

Bratimír se ohnal mečem a pokusil se štítem vrazit do Skyndila. Propadl se do prázdna. Koutkem oka zahlédl soupeře vedle sebe. Aelf vyškubl z toulce další šíp. Neobtěžoval se nasadit ho na tětivu, rovnou jím bodl nad Bratimírovo rameno.

Hrot vnikl knížeti pod ucho a vylezl na druhé straně pod ohybem čelisti.

Vlado... U bohů, utíkej...

Skyndil šíp okamžitě vytrhl, přiložil ho k tětivě a ve spršce knížecí krve se otočil k Bratimírově družině. První pobočník se s pomstychtivým křikem rozběhl proti němu.

Skyndil mu střelil šíp do oka. Muž se zřítil na záda a Morana ho objala, ještě než se chrčící Bratimír svezl na cestu.

Nelidské vojsko pod hradbami zavylo a vyrazilo k otevřené bráně.

Huuuuuuuuuuuum!

Tři žreci hlasitě naříkali a jako můry ošálené plamenem poletovali kolem Jarovítovy modly uprostřed svatyně. Doutnajícími svazky bylin črtali do vzduchu znamení a snažili se tak vyčistit znesvěcený prostor. Plameny v ohništi se zmítaly a velký pozlacený štít u nohou sochy rozséval neklidné odlesky.

Vlada na žrece nedbala. Stála u otevřených dveří a s narůstající úzkostí naslouchala křiku a lomozu, jenž se dral vzhůru úbočím. Na zápraží nervózně přešlapovali Ránové. Nevydržela to, otevřela dveře dokořán a vyšla ven. Strážci ji počastovali nesouhlasnými pohledy, ale žádný z nich se neodvážil ji zadržet.

K tomu měla Pregvala.

„Paní!“ kulhal ke svatyni. „Přikázal jsem ti přece...“

„Mluv, co se děje?“ dupla si. „Slyším boj.“

„Je zle. Zaútočili.“

„Bratimír...“

„Zřejmě už klečí před Velesem.“

Ztuhla. Neměla kdy se vzpamatovat – Pregval ji bezohledně postrčil ke dveřím. „Jestli si nepospíšíme, půjdeme za ním.“

V nesmyslném vzdoru uskočila z dosahu znetvořené ruky. „Nepřišli jen tak. Nerozpoutali by další jatka, kdyby nevěděli...“

„Kdo ví, jaký běs je přivedl. Ale jestli se nezastavili před knížetem, sotva je zadržít Jarovít. Bratři, odcházíme! Za kopcem je druhá brána. Vy čtyři, běžte tam a zajistěte kněžně bezpečný průchod. Rychle!“

Vybraní bojovníci si bez otálení přehodili štíty na záda a oběhli

svatyni. Vřava na svahu zesílila. Cizinci prolomili obranu a řinuli se do hradiště.

„Pojď,“ zavelel Pregval, a nakolik mu šmatlavá noha dovolila, rázně vešel do svatyně. Bledá Vlada ho následovala. Kněží znovu zakvíleli a zašermovali čadícími otýpkami. Pregval zavrtěl hlavou a sundal z trámu stříbrem pobité sedlo a postroj.

„Nedotýkej se jich!“ zajčel kněz Hranibor. „U všech bohů na Veledubu...“

„Kuš!“ osopil se na něj Pregval a zamířil k bočnímu východu.

„Jen Jarovít může nasednout na...“

„Zadek jako zadek.“ Pregval kopl zdravou nohou do dveří a vyšel do světa.

V ohradě za srubem chovali posvátného koně. Běloskvoucí hřebec ržál, dupal, pohazoval bujnou hřívou a nervózně běhal dokola – jako by věděl, že křik a rámus zvěstují boj, a dožadoval se sedla, aby na něj mohl nasednout bůh.

„Hóóóu!“ křikl Pregval.

Oř splašeně uskočil, vzepjal se a zabubnoval kopyty.

„Prokletý prašivče! Nestřečkuj, jinak tě...“

„Nech ho být!“ Ze dveří vyšel rozhořčený Hranibor. „Nesmiš...“

Pregval se otočil a probodl velekněze takovým pohledem, že muž o krok ucouvl.

„Dobře mě poslouchej, starče! Přišli si pro ni. Zabijí každého, kdo se jim postaví do cesty. Mě, tebe, kohokoliv. Jediné, co můžeme udělat, je překazit jim plány. Ať nedostanou, kvůli čemu přitáhli. Pomůžeš mi?“

Hranibor vyvalil oči, přeskočil pohledem z Pregvala na Vladu a zase zpátky.

„Zachráníme i posvátného hřebce,“ dodal Pregval. „Protože, to mi věř, přijdou i sem. Zmocní se všeho cenného ve svatyni.“

Žrec se zhluboka nadechl, kývl hlavou, beze slova prošel mezi kněžnou a bojovníkem a natáhl ruce k běloušovi. Ten ještě

dvakrát pohodil hlavou a dupl velkým kopytem do země, ale pak pokorně sklonil pysky. Hranibor si od Pregvala vzal ohlávku a obratně ji nasadil na hlavu koulející černými očisky. Pak pokynul Ránovi. Pregval přehodil přes koňský hřbet příkrývku a sedlo.

„Otevřete vrata!“ přikázal třem bojovníkům na zápraží. Velekněz znovu zanaříkal a vběhl zpátky do svatyně.

„Co máš v plánu?“ vydechla Vlada.

„Kůň je silný, poletí s větrem o závod.“ Pregval se sklonil pod koňské břicho, aby utáhl podpětku. „Dávej si ale pozor, cesta se vine skrz močály...“

„To mám jet sama?!“

„My zadržíme tu hordu.“

„Potřebuju tě, Pregvale! Kůň nás unese oba.“

„Ne. Uspořádají štvanici, takže se je pokusíme...“

„Přikazuji ti to! Sama to nedokážeš. I kdybych utekla, co pak? Kam půjdu?“

Podíval se na ni a zachmuřil se.

„Jestli mě necháš bez pomoci,“ přeskočil jí hlas, „jako bys mě zabil.“

„Holka bláznivá,“ zabručel, vzal koně za uzdu a zamířil k otevřeným vratům ohrady.

„Počkejte na nás!“ Ze svatyně vyšli žreci. Velekněz nesl Jarovítův štít, jeho pomocníci menší idoly z pozlaceného a postříbřeného dřeva. „Nesmějí skončit ve spárech jinověrců. Jdeme s vámi, ukryjeme se v močálech.“

„Na nikoho nečekáme,“ sykl Pregval, zasunul nohu do třmenu a nasedl na bělouše. Hřbec ještě jednou zpupně zatančil, družiník ale přitáhl uzdu a přinutil ho, aby se podvolil. Pak se sklonil, natáhl ruku, a když Vlada sevřela jeho předloktí, trhnutím ji zvedl za sebe.

„Drž se.“

Průlivu ukázali záda a vydali se dolů řídcem zastavěným svahem

k vnitrozemské bráně. Tři Ránové běželi za koněm a za nimi klopytali žreci.

Brána byla dokořán, ale po vyslané čtveřici ani vidu, ani slechu. Vladě sevřela hrdlo zlá předtucha. Pregval nasměroval koně do průjezdu pod bránovou věží. Jen co se na druhé straně vynořili ze stínu, škubl uzdou. Bělouš zaržal a poskočil – Vlada jen tak tak nesklouzla ze svalnatého zadku.

Ránové leželi na prostranství před bránou, oči vytřeštěné k nebi, ústa krvavá, hrudě a břicha prošpikované šípy.

„Ó, bohové,“ zaúpěl Hranibor, který se právě vypotácel z brány a zastavil se vedle bělouše.

Zpoza balvanů a jalovců u cesty vystoupilo sedm štíhlých světlovlasých postav s luky v rukou. Další se mohly skrývat v porostu.

„Kerrelas,“ hlesla Vlada.

U aelfů se těžko odhadoval věk – nerostly jim vousy, nešedivěli a tváře měli jako z vosku, takže vypadali, jako by za úsvitu času všichni vylezli z jednoho slizkého lůna. Vůdce skupiny však působil dojmem mladíka. Vlasy na spáncích měl spletené do copů a v nich měl nastrkané havraní peří. Vzhůru po krku se mu až na tváře plazilo tetování podobné spleti hadů.

„Snad jste si nemysleli, že jsme zapomněli na druhou bránu?“ ušklíbl se.

Tři Ránové se přikrčili za štíty, odhodlaně sevřeli oštěpy a sekeru. Pregval vytáhl meč – pomalu, jako by se nic nedělo.

„Takže útoku velí Skyndil,“ utrousil. „Svého milence má pořád nablízku.“

Kerrelas se přestal usmívat. „Jste v pasti. Složte zbraně. Kněžno, sesedni a pojď ke mně.“

Pohlédla na něj zpod vlasů padajících do očí.

„Neublížíme ti,“ sliboval aelf. „Ormskald přikázal přivést tě živou. Je velkorysý. Udělá z tebe královnu a založí s tebou rod, který bude vládnout Rujáně.“

Vlada pořád neodpovídala.

„Neláká tě to víc než život na útěku?“ pokračoval Kerrelas. „Jak dlouho se chceš plahočit divočinou, doprošovat se cizích a přivolávat na ně kletbu naší pomsty? Měj rozum a ukonči to. Může to proběhnout bezbolestně, bez jediné kapky krve. Přinejmenším pro tebe.“

Aelfové pozvedli luky.

Vlada měla pocit, že jí srdce sklouzlo až do žaludku. Vždycky měla silný pud sebezáchovy a v uplynulých dnech byla ochotná obětovat mnohé, aby si zachránila krk. Za trochu jiných okolností by jí Kerrelasova nabídka zněla lákavě.

Ale ať se snažila, jak chtěla, musela myslet na Bratimíra. Bílí mohli zlomit obranu hradiště jen tak, že knížete zahubili. Nadechla se.

„Nikam s tebou nejdu, hadí oko. Radši chcípnu tady a teď, než abych se stala děvkou toho červa a vrhala na svět hnusné míšence.“

„Znělo to tak, že ti dávám na vybranou?“ Kerrelas natáhl tětivu se šípem k čelisti. „Půjdeš s námi tak jako tak.“

Pregval vycenil vykotlané zuby a zvedl meč. „Dost řečí, řiřtopiču. Klid se nám z cesty, nebo dále, co musíš.“

Kerrelas napnul luk ještě víc, jako by chtěl prostřelit Rána skrz naskrz.

„Ve jménu vznešeného Jarovíta!“

Dokonce i Pregval zaskočeně obrátil pohled za hlasem.

„Neopovažujte se!“ Hranibor předstoupil před bělouše a zvedl pozlacený štít. „Jsme pod ochranou samotného boha!“

Kerrelas se zarazil, jako by na něj hrozba zaúčinkovala, ale pak se rozchechtal. „Máme se bát vašich falešných model? Nějakého smradlavého, zahnojeného bůžka z močálů? Jsme z plemene bohů, kteří střežili brány Helheimu, když on ještě žral divoké houby a pak pomateně křepčil s vílami na paloučích!“

„Bojte se Jarovítova hněvu!“ vykřikl žrec.

„Co je jeho hněv proti naší zlobě?“ odsekl Kerrelas a pustil tětívu.

Zablesklo se, jako by mračna rozpáral sluneční paprsek a šlehl přímo do štítu. Bělouš zaržál, žreci a Ránové se vylekaně přikrčili, aelfové bleskově odvrátili tváře a otřeseně se zapotáceli.

Nezaznělo cinknutí kovu o kov. Šíp nemířil na štít, ale těsně pod jeho okraj do žrecových slabin. Hranibor, starý a nemotorný, ho nemohl včas zachytit.

Přesto se střela odrazila, zatočila ve vzduchu a klepla do cesty.

Zmatený Kerrelas vyvalil oči, nabral rovnováhu a znovu sáhl do toulce.

„Bijte je!“ zařval Pregval.

Tři bojovníci duchapřítomně vyrazili. Aelfové se vzpamatovali, natáhli tětívy a vystřelili. Jeden mladší žrec a rujánský družiník s výkřiky upadli. Druhý Rán se zapotácel, když mu šíp vykřesal spršku jisker na přilbici. Třetí zachytil štítem dvě střely, vpadl mezi nepřátele a jednoho počastoval sekerou, až lebka hlasitě křupla.

Kerrelas vystřelil podruhé. Tentokrát mířil na Pregvala. Před bránou znovu zakmitala zlatá záře. Střela neškodně dopadla na zem.

„Kouzla! Chrání je kouzla!“ Kerrelas sklonil luk a tasil meč.

Jeden z Ránů se zhroutil se šípem v hrdle, ale vzal s sebou i svého vraha, kterému ještě stihl useknout mečem ruku. Všechno pokropil rudý liják, v uších zavibroval příšerný skřek.

Kerrelas švihl mečem do Jarovítova štítu. Znovu se zablesklo a čepel se s pronikavým zařinčením zlomila. Aelf i žrec se zapotáceli. Pregval pobídl koně mezi ně a ze sedla veškerou silou udeřil mečem. Kerrelas ho v poslední chvíli zachytil pahýlem své zbraně, ale nadobro ztratil rovnováhu a zřítíl se na cestu.

Šípy svištěly. Nejmladší žrec a poslední z rujánských bojovníků padli, roucho a zbroj potřísněné krví.

„Vezmi ho!“ zvolal Hranibor a zvedl štít k Pregvalovi. „Nesmí jim padnout do rukou.“

Pregval nezaváhal. Myslel jen na záchranu Vlady. Zastrčil levačku do popruhů na vnitřní straně štítu, narovnal se a kopl bělouše patami. Posvátný hřebec s ržáním vyrazil.

„Zastavte je!“ štěkl vstávající Kerrelas.

Napnuli luky. Pregval švihl mečem a jednoho aelfa srazil na zem. Ostatní se za ním otočili a vystřelili. Zázračné světlo se ztřeptalo jako odraz slunce na zčeřené hladině. Šípky popadaly na zem.

„Špíny...“ zavrčel Hranibor a sehnul se pro sekeru mrtvého Rána. Narovnat se už nestihl. Kerrelas ho zlomenou čepelí zlostně sekl do tváře. Rozletěly se žluté zuby. Velekněz se s chroptěním a blábolením svalil na tvrdou zem.

Kerrelas pustil zničenou zbraň, zvedl luk a přiložil k těživě šíp. Kůň se dvěma jezdci se rychle vzdaloval k zamlženému lesu v úvalu.

Hrot sklouzl až k pěsti, svírající dřík luku. Hadí zornička se rozšířila.

Prsty s ostrými nehty pustily tětivu. Zvučně šlehla do nátepníku. Opeření šípů se mihlo šerem jako břicho vlaštovky.

Přítmí na kraji lesa rozpáral zlatý záblesk. Dvojice v sedle se přikrčila. Bělouš zaržál, ještě zrychlil a ztratil se mezi stromy.

Kerrelas sklonil luk a zaklel rodnou řečí. Chtěl zařvat na otřesené pobočníky, aby sehnali koně, ale zaslechl blížící se hlasy a kroky. Otočil se.

„Kohokoli jiného bych za takové selhání okamžitě vykuchal a jeho střevy nakrmil dwergy,“ řekl Skyndil. Vyšel z brány v doprovodu několika aelfských družiníků. Tváře, ruce a oděvy měli ušpiněné krví. Skyndil svíral v levačce svůj skvostný luk. Natáhl tětivu se šípem k tváři. Kerrelas vyvalil oči, ucouvl a sklonil hlavu.

„Odpusť...“

Tětiva zazvonila. Hranibor, pokoušející se vstát, praštil obličejem do země. Šíp ho doslova přibil k zemi.

Vůdce došel k mladému milenci. Kerrelas se na něj neodvážil

pohlédnout, dokonce i sklopený zrak mu přišel nedostatečný. Klesl na kolena.

„Měli štít,“ vyjekal. „Neobyčejný. Sálalo z něj světlo. Odrazil naše šípy...“

„Mlč,“ zavrčel Skyndil. „Nemůžeme se na Rujánu vrátit bez kořisti. Ormskald neodpouští – na rozdíl ode mne. Dám ti ještě jednu možnost.“

Kerrelas opatrně, zpod obočí vzhlédl k veliteli.

„Na co čekáš?“ obořil se na něj Skyndil. „Jdi si sehnat koně. Dostaneš tucet nejlepších mužů.“

Mladík rychle vstal. „Ale ten štít...“

„Přineseš mi ho. Ale prvořadá je ta čubka. Já tě s loděmi počkám v ústí Pěny do průlivu pod Steneringem.“

„Jak víš, že pojedou na jih? Můžou zamířit do vnitrozemí.“

„Vydají se podél pobřeží. Budou se chtít dostat na opačný konec Velkého zálivu.“

„Do Štětína? Nebo na Volin? Proč by...“

„Připadá ti, že je čas na zbytečné otázky?“

Kerrelas se znovu uklonil, ustoupil, otočil se ke zbylým družníkům a štekavými rozkazy předhodil lejno, které na něj právě spadlo, svým podřízeným.

Nad Volgost stoupal dým z hořících hradeb. Skyndil nesnášel, když se mu něco stavělo na odpor. Hlavně tady, ve světě podřadných lidských prasat, která byla dobrá akorát jako žrádlo pro dwergy.

KAPITOLA DRUHÁ

Meč a roh

Medovina byla zatuchlá a pivo hořké jako blín.

Kručina si toho nevšímal. Dokonce měl pocit, že to tak má být. Zpočátku se snažil otupět, oddělit rozum od světa a zapomenout. Nedařilo se mu to, a tak změnil taktiku a snažil se sám sebe potrestat. To mu šlo lépe – dopracoval se k tomu, že mu bylo pořád špatně a útroby mu svíraly bolesti, jako by mu kdosi do břicha nožil rezavý nebozez.

Cílevědomě se opíjel už několik dní. Možná měsíc. Možná... Kdo ví. Ztratil přehled. Dnes začal brzy zrána a už kolem oběda byl jako cep. Zasedl s ženami odvracejícími pohledy k ohništi, ale už po pár soustech se zkroutil v křečích a vyvrhl směs medové kaše a pečeného husího masa na podlahu paloty. Vyčerpáním se mu zatmělo před očima a svalil se přímo tam, mezi psy drtící husí kosti a chlemtající jeho zvratky.

Probral se až k večeru – na svém lůžku, zběžně omytý. S říháním chutnajícími po žluči vstal a vymočil se do kouta. Pak odhrnul kožešinu ve dveřích a vpotácel se do síně. Nebyl tam nikdo kromě mladé Ukřanky. Poručil si další pití. Otrokyně se mu na rozdíl od jeho žen neodvážila odporovat.

S rohem medoviny v jedné a korbelem piva v druhé ruce se posadil na kožešinami pokrytý stolec a zahájil druhé kolo.

Otrokyně se někam vytratila. Dokonce i psi zmizeli. Kručina je nepřivolal. Seděl sám, zubožený, páchnoucí na sto honů, s nepřítomným výrazem. Tu a tam zachrchlal a odplivl si na podlahu. Světlo dopadající větracím otvorem zešedivělo. Plameny v ohništi se zkrátily a nakonec zhasly, jako by je zadusil chlad vkrádající se do srubu.

Tehdy se z přítmí vynořili duchové.

Postavy s černými dírami místo očí a úst vystoupily z model předků po obvodu síně. Kručina si pomyslel, že udeřila jeho poslední chvíle. Zamžoural na zjevení, jestli s nimi nepřišla i černovlasá.

„Kníže?“

Naklonil hlavu. Přízraky se rozplynuly; jen jeden přikročil blíž a vzal na sebe tvar statné postavy v přepásané sukničce a pláští sepnutém stříbrnou sponou.

„Tverjane?“

„Poznal jsi mě. To je dobře.“

„Co chceš?“

„Je nejvyšší čas.“

„To ano. Křehnou mi kosti. Zavolej ženy, ať přiloží na oheň. Je třeba něco upéct, ohřát pivo...“

„O tom nemluví.“

Kručina zaostřil zrak. Velitel knížecí družiny se tvářil vážně, ostré rysy se splétaly s jizvami a budily dojem válečného pomalování, s jakým chodili do války divocí Polané a Opolané z jihovýchodních lesů.